

De Probatis|| Sanctorvm|| Historiis

Partim|| Ex Tomis Aloysii Lipoma-||ni, Doctissimi Episcopi, Partim Etiam||
Ex Egregiis Manuscriptis Codicibvs, Qvarvm permultæ antehàc nunquàm
in lucem prodière

Complectens Sanctos Mensivm|| Maii Et Ivnii

Surius, Laurentius

Coloniae Agrippinae, 1576-

VD16 S 10258 - 10263

De S. Liphardo presbytero & abbate.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77393](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77393)

I V N I V S.
VITA S. LIPHARDI PRESBYTERI ET ABBA-
TIS, AB INCERTO QUIDEM AVTHORE, SED VT

*apparet, non dubia fide edita: porrò per Fr. Laur. Surium redacta in
 compendium, sed sine historiae detrimento.*

Iunij.
 Patria S. Li-
 phardi.
 Eius in iure
 dicendo æ-
 quitas.

Fit Diaconus.

Mox monachus.

Vivit solitarius sanctissime.

Mira eius abstinentia.

Vestes eius.

Immanem draconem suis precibus interfecit.

BEATVS Liphardus apud Aurelianos in clyta ortus pro-
 sapia, in ipsa iuuentute ad iudicis est dignitatem euectus
 pro sua prudentia & legum cognitione. In quo sanè mu-
 nere administrando ita est rationem & aequitatem sem-
 per secutus, vt à iustitiæ rectitudine non deflexerit. Multa
 cum omnes veneratione prosequerentur, quòd dignus
 Deo sine querela inter homines versaretur: moribus inte-
 ger, sermone suavis, vultu insignis, ab omni fellis acerbitate
 alienus, denique inter homines cum degeret, perfectio-
 rum Clericorum vitam in se exprimens. Anno autè ar-
 tis sue quadragesimo, diuino permotus instinctu, loci eius
 episcopum adiit, & vt in Clerum admitteretur, orauit. Cernens antistes magnum eius
 erga religionis cultum feruorem, primò eum adscripsit in Cleri album, ac deinde ho-
 norem cumulans, Leuita ei ministerium mandauit. Quo honore auctus vir Deo ple-
 nus, terrenarum rerum abiecta sarcina, verum monachum profiteri cœpit.

Est mons apud Aurelianos, quem incolæ regionis illius Magdunum vocant, in quo
 antiquitus erat constructum castrum, quod Vuandalica barbaries ad solum vsq; diruit.
 Ita nullo illic manente habitatore, nemoribus excrecentibus, locus ille quondam
 celebris, in solitudinem versus est. In eius verò abstrusos recessus Liphardus penetras,
 vno solo contentus comite, eoq; suo discipulo, apud fluum Maluam cellulam sibi
 ex virgibus construxit, cœpitq; illic habitare solitarius, vt ab hominum turbis & mundi
 honoribus separatus, liberius ad diuinæ sese legis præscriptum accommodare posset.
 Quanta verò illic conuersationis eius sanctitas exriterit, nemo verbis assequi potest.
 Corpore degebat in terra, animo inter supernos cali ciues versari videbatur. Operibus
 Deo dignis vacans, stabat succinctus & paratus ad confligendum aduersus aereas po-
 testates. Tanta verò eius erat abstinentia, vt panis hordeacei, quem suis ipse manibus
 conficiebat, nõ nisi vnciam vnã in cibum sumere diceretur: & cum præter aquam,
 nullum omninò alium potum admitteret, ea ipsa tertio duntaxat die parcissimè vte-
 batur. Vestes eius, faccus & cilicium: nam elegantiam & molliem omnem in vesti-
 tu planè aspernabatur: asperitatem contrã & vilitatem amplectebatur. Sicut autem
 antea hominum secularium, inter quos vixerat, mores & vitam sanctis studiis longè
 superarat: ita iam monasticen complexus, in sanctissimorum monachorum vestigijs,
 vitæ perfectione consecranda, constantissimè insistebat.

Nec defuerunt ei miracula, quæ sanctitatis eius non dubia essent documenta. In
 eremo illa, vbi morabatur, immanis erat serpens: nec longè fons aberat, gratissimas
 fundens aquas, sed ad quas hauriendas præ huius bestiae metu nemo ausus esset acce-
 dere, præter Christi athletam Liphardum & eius discipulum Vrbicium. Is serpens, ma-
 lo cum perurgente dæmone, summa feritate ad viri Dei habitaculum properabat, cū
 planè perditurus. Non latebat id hominem Dei. Accitum ergo Vrbicium mittit ad
 eum locum, vbi iam nouerat esse serpentem, nec tamen indicat, cur ipsum eò mittat,
 vt eius fidem probaret. Vrbicium citò eò abiens, horridissimum serpentem sibi cernit,
 venire obuiam, nimioque terrore correptus, in pedes se conijcit, refertque ad virum
 Dei, quid in via viderit. Tum Liphardus placidè subridens: Cur timuisti, inquit, modi-
 cæ fidei? deditque illi virgam, iubens vt imperterritus illam sub serpentis aspectu hu-
 mi defigeret. Abijt ille, Crucisque signo munitus, fecit quod iussus erat. Porrò Liphar-
 dus ad preces se conferens, rogabat Dominum, vt terribilissimum draconem perimeret.
 Exaudiuit orantem Dominus. Simul enim vt adspexit draco virgam, furibundus ac-
 currit, osque suum ad caput virgæ attollens, eamque mordens, connitebatur contra-
 ctam in solum deijcere. Sed precibus viri Dei id effectum est, vt nullo pacto incuruare
 eam posset: cumque immanis bellua ita penderet, propter vasti corporis graue pon-
 dus, illic crepuit. Id vbi cognouit vir Dei, cum discipulo suo abijt visum belluam, &
 pro tanto miraculo gratias Christo egit. Habitauerant autem in illo serpente multi
 damo-

dæmones, qui illo extincto, terribiles dabant per aëra clamores, ita vt vicini ruris habitatores exterriti, inrer se perquirent, quidnam hoc esset. Timebant autem draconē ē suo antro progressum, omnia vastatum venire. Cū autem arrigerent aures, nōsse cupientes, quæ voces ederentur, audiunt Liphardi nomen appellari: moxque ad solitudinem aduolant, taciti Liphardum requirunt. Verebantur enim, ne à dracone, si is superesset, ferirentur. Vt autem inuenerunt sanctum virum solitis precibus intētum, & draconem extinctum, omnes fleuere præ gaudio, & in Dei laudes prorumpentes, dicebant calidus sibi impensam salutem excidio draconis, diemque illum duxere celeberrimum.

Interea Marcus Aurelianensis antistes, in vico Clariaco, qui ab Magdunensi oppido tribus distat miliaribus, ob certas causas tum residens, cū viri Dei virtutes didicisset: Non potuit, inquit, Leuita Dei, sanctis pollens operibus, diuitis occultari. Declarant eius res gestæ, quanti sit meriti apud Deum, moxque exurgens, ad domicilium viri Dei properè accessit: & post salutaria colloquia, eodem die sacerdotio eum iniuitatque templum exiguum illic extruxit, quod hodieque extat. Creuit hinc fama sancti viri, & in regionem illam omnem propagata est, ita vt mirè eum venerarentur, eius meritis à dracone se dicerent liberatos, eius precibus se apud Dominū muniri confiderent. Permulti quoque mundo valefacientes, ei adhæsere, vt eius disciplinis instruerentur. Accidit autem, vt hyeme quadam, fauente frigore, quidam in supradicti montis latere sua abscondens indumenta, à viro Dei nudus vestem peteret. Sed iam diuinitus reuelata erat illi hominis nequitia. Misit itaque, vnum è suis, qui vestimenta illius adferret: locum ei indicans, vbi essent abscondita. Ea allata dedit ei, qui vestem sibi dari petebat, ita dicens: Cur voluisti miser per mendacium tentare Christi seruum? An non presens aderam, quando hoc facinus designasti? Ille verò se deprehensum sentiens, pudè factus abscessit: & qui viro Dei illudere voluit, se sensit illusam.

Initiatur sacerdotio.

Multi se ei adiungunt.

Nota.

Oleo benedicto sanat puellam.

Anima Theodemiri in celos. Psal. 64.

Matth. 7.

Iacob. 1.

Obdormit in Domino S. Liphardus.

Quædam puella nobilis, manus aridas & debilia habens genua, ad eum venit, cadensque ad pedes eius, salutem sibi restitui petijt. Ille humi se prosternens, Dominum rogat: inde surgens, manus & genua puellæ benedicto oleo perungit. Illa Christi benignitate mox reualefcit. Nec mirum, potuisse hoc tam facile à Christo obtinere virum Dei, cuius pectus ceu gratissimum eius templum, donis gratiæ eius exuberabat.

Non est autem pratermittendum, quod cū Theodemirus Abbas Miciacensis monasterij è corpore esset abiturus, beatus Liphardus in somnis est admonitus, vt ad officia funeris illi patri præstanda properaret. Euigilans ergo, vno secum è suis assumpto, ad monasterium illud profectus est: cumque ad eius fores peruenisset, videt caelestium agminum choros sanctæ illi animæ psallentes occurrere, eamque cum ineffabili gaudio ad caelum deducere. Cantabatur autem hic psalmi versus: Beatus quem elegisti & assumpsisti: inhabitabit in atrijs tuis. Mox vir Dei in cellulam ingreditur, vbi corpus sancti Abbatis axanime iacebat, fratribus debita officia decantantibus, eiusque funus curat. Peracto sepulturæ ministerio, beatum Maximum, defuncti Abbatis nepotem, in eius locum substituit, fusaque oratione ad Dominum, ad cellam suam reuersus est: & cū tandem sui quoque obitus diem imminere cognouisset, conuocatis discipulis cum antè prædixit: simulque eos optimis sermonibus confirmans, hortabatur vt abstinerent à carnalibus desiderijs & mundi oblectamentis: vt seruarent præcepta euangelica: contenderent intrare per angustam portam & arctam viam, quæ ducit ad vitam: resisterent diabolo, & mille eius nocendi artibus, haud secus atque cruentis belluis: non deficerent in tentationibus, sed memores essent scripturæ, dicentis: Beatus vir, qui suffert tentationem: quoniam cū probatus fuerit, accipiet coronam vitæ, quam repromisit Deus diligentibus se. His alijsque id genus sermonibus cū diu apud illos vsus esset, Urbicium accersit, eumque coram omnibus sibi designat successorem. Nocte proxima inter preces & lachrymas sancta illa anima feliciter è rebus excessit humanis. Id verò postquam episcopo innotuit, celerim è ad eius funus accurrit. Iam in medio sacrum corpus positum discipuli tristes luctuosos officijs prosequabantur, illudque episcopus vna cum illis magno studio tradidit sepulturæ. Deinde Urbicium, ab eodem antistite in sua functione confirmatus, post obitum sancti viri, eius monasterij structuram fecit sublimiorem: vbi hæcenus pro meritis beati Liphardi multa diuinitus signa eduntur: præstante Domino nostro Iesu Christo, qui cum patre & spiritu sancto viuunt & regnant in secula seculorum.

seculorum.

Bbb

MAR.